23/10/2021

Θεσσαλονίκη: Ακολουθία του Επιταφίου του Αγίου Δημητρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 22 Οκτωβρίου 2021 το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων κατόπιν ευγενούς πρόσκλησης, χοροστάτησε στην Ακολουθία του Επιταφίου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου στον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό της Θεσσαλονίκης.

Με την ευκαιρία της εορτής της μετακομιδής των χαριτοβρύτων Ιερών Λειψάνων της Αγίας Ανυσίας πραγματοποιήθηκε εντός του Ιερού Ναού λιτανεία της λάρνακος της Οσιομάρτυρος.

Ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων** εξέφρασε τις

ευχαριστίες του προς τον πολιό Ποιμενάρχη της των Θεσσαλονικέων Αποστολικής Εκκλησίας **Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμο** για την σχετική άδεια και ευλογία καθώς και προς τον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού του Πολιούχου και Εφόρου των Θεσσαλονικέων, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Δαμασκηνό Πέτικα για τη φιλοξενία και την πρόσκληση που του απηύθυνε.

Δείτε το σχετικό φωτογραφικό υλικό:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Μακαρίζομέν σε, ἀθλητά τοῦ Χριστοῦ, καί τιμῶμεν τήν ἁγίαν σου λάρνακα, ὡς πηγάζουσαν τά μύρα τοῖς πιστοῖς».

Μέ τήν εὐγενῆ πρόσκληση τοῦ ἱερατικῶς προϊσταμένου τοῦ παν-σέπτου τούτου ναοῦ, πανοσιολο-γιω-τάτου ἀρχιμανδρίτου π. Δαμα-σκηνοῦ, καί τήν ἄδεια καί εὐλογία τοῦ Ποιμενάρχου, τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, τόν ὁποῖο καί θερμῶς εὐχαριστοῦμε, μα-καρίσαμε ἀπό-ψε μέ βαθεία

συγ-κίνηση καί καρ-διακή κατάνυξη, ἐν ἑνί στόματι, κλῆρος καί λαός τῆς ἁγιοτόκου καί ἁγιοφρουρήτου πό-λεως τῆς Θεσσαλονίκης καί οἱ πα-ρε-πιδημοῦντες εὐλαβεῖς προ-σκυ--νητές καί λάτρεις τοῦ μυρο-βλύ--του πολιούχου της, «τόν μέγαν ὁπλί-την καί ἀθλητήν, τόν στεφα-νηφό-ρον καί ἐν μάρτυσι θαυμα-στόν», τόν μυρορρόα Δημήτριο, τό καύ-χη-μα τῆς γενετείρας του καί τό ἀγλάι-σμα τῆς ὑπ᾽ οὐρανόν οἰκου-μέ-νης.

Τόν μακαρίσαμε ψάλλοντας κατά τήν παλαιά βυζαντινή παράδοση, τήν ὁποία διέσωσε ὁ τελευταῖος πρό τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως ἀπό τούς Τούρκους ἀρχιεπίσκοπος Θεσ-σα-λονίκης, ἅγιος Συμεών ὁ μυστα-γωγός, διαμορφώνοντάς την συγ-χρόνως κατά τόν τύπο τῆς Μεγά-λης Ἑβδομάδος τοῦ θείου Πάθους, καθώς ἡ διά τοῦ λογχισμοῦ τῆς πλευρᾶς μαρτυρική τελείωση τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ὡς μίμηση τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου μας καί τό μαρ-τύριό του χριστομίμητο.

Μακαρίσαμε καί ἐμεῖς, «τόν εὐ-θαρ-σῶς ἐναθλήσαντα μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ», ψάλλοντας τούς θεσπε-σί-ους ὕμνους, τούς ὁποίους συνέ-θεσε ἡ πλημμυρίζουσα ἀπό ἀγάπη καρδία τοῦ ἁγίου Συμεών πρός τόν φιλόπολι μάρτυρα γιά τή Μεγάλη Παρασκευή τοῦ χριστομιμήτου πάθους τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ἐνώπιον τῆς χαριτο-βρύ-του καί μυροβλύτου λάρνακός του στόν περίκλυτο αὐτόν ἱερό ναό, ὅπου ἀναπαύεται καί πάλι τό μαρτυρικώτατό του σῶμα, 43 χρό-νια μετά τήν ἐπανακομιδή τῆς τι-μίας του κάρας καί 41 μετά τήν ἐπι-στροφή καί τοῦ λοιποῦ ἱεροῦ λει-ψάνου του, κατόπιν ἑνός μηνός παραμονῆς τῆς ἐλαχιστότητός μου στό Μιλάνο καί διαπραγμα-τεύ-σεων μέ τίς ἐκκλησιαστικές ἀρχές τοῦ San Lorenzo in Campo, μέ τήν εὐλογία καί τή συμπαράσταση τοῦ μα-κα-ριστοῦ Μητροπολίτου Θεσσα-λο-νίκης Παντε-λεήμονος τοῦ Β΄, ὁ ὁποῖος καί συνόδευσε τά χαριτό-βρυ--τα λείψανα στήν πόλη τοῦ ἁγίου Δη-μητρίου.

Τόν μακαρίσαμε ὡς ἄξιο παντός μακαρισμοῦ, ἔστω καί ἄν αὐτός προέρχεται ἀπό ταπεινά καί χοϊκά χείλη, γιά τήν ἁγία καί πάναγνο ζωή του, γιά τήν τελεία ἀγάπη καί τήν ὁλόθυμη ἀφοσίωσή του στόν Χρι-στό, γιά τήν παρρησία τοῦ λό-γου καί τῆς ὁμολογίας του, γιά τήν ἀκοίμητη μέριμνά του χάριν τῆς πόλεώς του καί τῶν κατοίκων της, γιά τήν ἀκένωτη ροή τοῦ μύρου καί τά ἀναρίθμητα θαύματά του, προσωπικά καί συλλογικά.

Διότι, καί ὅταν τό ἱερώτατο λεί-ψανό του εὑρίσκετο ἀναγκαστικά μακριά ἀπό τήν πατρίδα του, ὅταν ἐκλάπη ἀπό τόν τάφο του, τόν ὁποῖο οἱ Θεσσαλονικεῖς οὐδέποτε ἐδέχθησαν νά τόν ἀνοίξουν, παρά τίς παρακλήσεις καί τά αἰτήματα πολλῶν εὐσεβῶν αὐτοκρατόρων νά λάβουν τμῆμα μόνο τοῦ χαριτο-βρύτου λειψάνου του εἰς εὐλογία, ὁ φιλόπατρις μεγαλομάρτυς δέν ἐγκατέλειψε τούς συμπολίτες του.

Ἦταν παρών σέ κάθε ἀνάγκη τους, πρόθυμος συμπαραστάτης σέ κάθε δυσκολία τους, ταχύς ἀρωγός σέ κάθε κλύδωνα, τόν ὁποῖο ἀντι-μετώπιζε ἡ Θεσσαλονίκη, ὅπως στόν μεγάλο σεισμό τοῦ 1978, καί ἀνύ-στακτος πρεσβευτής στόν θρό-νο τῆς χάριτος ὑπέρ τῶν προσφι-λῶν του Θεσσαλονικέων ἀλλά καί ὑπέρ παντός ἐπικαλουμένου τή βοή-θειά του καί λέγοντος μαζί μέ τόν νεαρό μαθητή του, τόν ἅγιο Νέ-στορα: «Ὁ Θεός τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι».

Καί αὐτό ἀποτελεῖ ἀπόδειξη ὅτι ὁ τιμώμενος ἅγιος μεγαλομάρτυς καί μυροβλύτης Δημήτριος δέν ἀξιώ---θηκε ἁπλῶς χριστομιμήτου μαρτυρίου, ἀλλά ὑπῆρξε διά βίου μιμητής τοῦ Κυρίου· καί δέν ἀνε-ζωγράφησε μόνο τό σωτήριο πάθος διά τῆς λογχονύκτου πλευρᾶς του, ἀλλά, κατά τούς ἱερούς ὑμνογρά-φους, ἔλαβε καί «τῆς σωτηρίου πλευ--ρᾶς τήν χάριν», ἡ ὁποία ἑρμη-νεύει καί τήν ἀπέραντη εὐσπλαγ-χνία καί ἀγάπη τοῦ μεγαλο-μάρ-τυρος ἁγίου πρός τούς ἀνθρώπους καί τόν κόσμο.

Ἔκφραση τῆς ἀγαπώσης τόν Χρι-στό καρδίας του ἦταν ἡ πίστη του. Ἔκφραση τῆς ἰδίας ἀγάπης καί τό κήρυγμά του πρός τούς νέους τῆς Καταφυγῆς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἔκφραση τῆς ἀγά-πης του τό μαρ-τύ-ριό του ἀλλά καί τά θαύματά του καί τό μύρο πού ἀνέβλυζε καί ἀνα-βλύζει ἀπό τό ἱερό λείψανό του καί ἄρδευε τίς ψυχές τῶν ἀνθρώ-πων καί τά πέ-ρατα τῆς οἰκουμένης.

Ἕνα τέτοιο μεγάλο θαῦμα ζήσαμε, ἀελφοί μου, τό 1986, τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου, ὅταν στό Πανεπιστήμιο τό ἀπόγευμα ἔγινε ἡ καθιερωμένη ἑορτή ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν καί τῶν ἐξουσιῶν, ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἀλλά καί τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου, τοῦ ἀειμνήστου Παντελεήμονος τοῦ Β΄, ὁ ὁμιλητής δέν κατεδέχθη νά ὁμιλήσει περί τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Οὔτε κἄν ἀνέφερε τό ὄνομά του. Μίλησε γιά τά ἐλευθέρια τῆς πόλεως. Μά ποιός βοήθησε τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου νά ἐλευθερωθεῖ ἡ Θεσσαλονίκη ἀπό τούς Τούρκους. Τίποτε ὅμως.

Ἀφοῦ τελείωσε, ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης χτύπησε τή μαγκούρα ἐνώπιον τοῦ Προέδρου καί εἶπε: «Ντροπή, κύριε Πρόεδρε. Τέτοια ἡμέρα νά μήν μνημονεύεται ποιός; Ὁ πολιοῦχος μας, αὐτός πού ἔγινε αἰτία νά ἐλευθερωθεῖ ἡ πόλη μας μετά ἀπό 500 σχεδόν χρόνια». Ἔφυγε στενοχωρημένος, τόν συνόδευσα στό Ἐπισκοπεῖο καί ἐπέστρεψα στήν οἰκία μου. Μόλις ἔφθασα, μοῦ τηλεφώνησαν ἀπό τόν ναό ---—ἤμουν τότε προϊστάμενος---— καί μοῦ εἶπαν «ἐλᾶτε, διότι ὁ ἅγιός μας μυρόβλυσε». Καί ὦ τοῦ θαύματος! Ὅταν ἔφθασα, ἀπό τόν δρόμο ἔξω ἔτρεχαν τά μύρα καί ἡ εὐωδία. Ὅταν εἰσῆλθα στόν ναό, ἡ λάρνακα ἦταν λουσμένη στά μύρα. Καί ὄχι μόνο ἡ λάρνακα. Οἱ εἰκόνες τοῦ τέμπλου, ὅλες οἱ εἰκόνες παντοῦ, ἀκόμη καί οἱ κίονες, ἔτρεχαν μύρα. Ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ ἁγίου σ᾽ αὐτόν πού οὔτε κἄν

ἀνέφερε τό ὄνομά του. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ πόλη μας ἔχει αὐτή τήν εὐλογία, τῆς προστασίας τοῦ μεγάλου μυροβλύτου ἁγίου Δημητρίου.

Ἔκφραση ὅμως τῆς ἀγάπης του καί πρός ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι συρ-ρεύσαμε σήμερα στόν περικαλλῆ ἱερό ναό του γιά νά τόν τιμήσουμε, γιά νά τόν ὑμνήσουμε ἀλλά καί γιά νά λάβουμε τή χάρη καί τήν εὐλο-γία του εἶναι αὐτό πού θά μᾶς πα-ρό-τρυνε νά κάνουμε, ἄν θέλαμε νά ἀκούσουμε τή φωνή του.

Τί θά μᾶς ἔλεγε ὁ ἅγιος Δημήτριος; Θά μᾶς ἐπανα-λάμ-βανε τούς λόγους τοῦ πρωτο-κο---ρυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκ-κλη--σίας, τούς ὁποίους ἀκολού-θησε καί ὁ ἴδιος μέ πιστότητα στή ζωή του: «μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ».

Ἄς ἀκούσουμε τήν παρότρυνση τοῦ προσφιλοῦς μας ἁγίου καί ἄς προσπαθήσουμε νά μιμηθοῦμε καί ἐμεῖς τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς του, τήν ἀγάπη του στόν Χριστό καί τούς ἀδελφούς του καί τήν πίστη στόν Θεό, πού τόν ὁδήγησε νά θεωρήσει τά πάντα σκύβαλα, ἀκόμη καί τό ὑψηλό ἀξίωμά του, ἀκόμη καί τή συμπάθεια τοῦ Ρω-μαίου αὐτοκράτορα ἀλλά καί τήν ἴδια του τή ζωή. Διότι ἔτσι θά ἔχουμε πάντοτε τόν ἅγιο μεγαλομάρτυρα καί μυροβλύ-τη Δημήτριο βοηθό καί ἀντιλή-πτορα στή ζωή μας, θά ἔχουμε τή χάρη του νά μᾶς προστατεύει καί νά μᾶς λυτρώνει ἀπό κάθε ἀνάγκη καί θλίψη καί νά μᾶς σώζει ἀπό κάθε κακό.

Μέ αὐτή τή βεβαιότητα καί τήν πίστη δεόμεθα καί ἐμεῖς ἀπόψε καί τόν ἱκετεύουμε ταπεινά νά ἀπαλ-λάξει καί τή Θεσσαλονίκη καί τήν πατρί-δα μας καί τόν κόσμο ὁλό-κλη-ρο, ὡς μέγας ὑπέρμαχος ὄχι μό-νο τῆς πατρίδος του ἀλλά καί τῆς οἰκουμένης, ἀπό τή δεινή αὐτή μά-στιγα τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅπως πολ-λές φορές ἀπάλλαξε τή Θεσ-σαλο-νίκη ἀπό ποικίλες λοιμώδεις νό-σους, καί νά πρεσβεύει διηνεκῶς στόν Χρι-στό γιά ὅλους μας καί γιά τόν ποιμενάρχη μας, τόν Παναγιώτατο Μη--τροπολίτη Θεσ--σαλονίκης κ. Ἄνθιμο, τόν ὁποῖο ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας γι᾽αὐτή τήν εὐλογία πού μοῦ χάρισε. Τόν εὐχαριστῶ καί πάλιν καί πολλάκις διά τήν ἄδειά του νά χοροστατήσω στόν περίκλυτο αὐτόν ναό τοῦ πολιού-χου μας καί προστάτου μας ἁγίου με-γαλομάρτυρος Δημητρίου κατά τήν ἀποψινή Ἀκολουθία καί νά συμ-προσευχηθῶ μαζί σας καί διά μία εἰσέτι φορά νά διαπιστώσουμε, ἀδελφοί μου, ὅτι «μεθ᾽ ἡμῶν ὁ χαριτόβρυτος Δημήτριος».